

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 565/2017-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2 Cob 57/2015-240 z 21. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 21/2017 z 20. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 57/2015-240 z 21. januára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 21/2017 z 20. júna 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“, spolu aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného účastníkom konania vedeného Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 21 Cb 59/2008 vo veci o zaplatenie sumy 1 599,01 eur s prísl. z titulu zaplatenia zostatku ceny diela, ktoré spočívalo v dodávke a montáži klimatizačných jednotiek. Okresný súd rozsudkom č. k. 21 Cb 59/2008-167 z 24. apríla 2014 zaviazal sťažovateľa uhradiť žalobcovi sumu 1 599,01 eur spolu so 6 % ročným úrokom z omeškania od 8. augusta 2006 do zaplatenia. Sťažovateľ sa proti rozsudku okresného súdu odvolal. Na základe podaného odvolania rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti podrobne opisuje skutkový stav veci, pomerne rozsiahlo cituje z odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a s poukazom aj na judikatúru ústavného súdu namieta porušenie označených práv (bod 1), ku ktorému malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd neposúdil a neodôvodnil jeho námietky, ktoré boli v posudzovanej právnej veci kľúčové, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a protiústavné. Sťažovateľ zastáva názor, že *«... v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že sťažovateľ žiadal od žalobcu dodať energeticky úsporné klimatizačné jednotky – triedy energetickej hospodárnosti „A“, pričom žalobca nedodal sťažovateľovi 3 ks ním požadovaných klimatizačných zariadení – triedy energetickej hospodárnosti „A“, čo malo za následok podstatné porušenie zmluvnej povinnosti žalobcu. Táto skutočnosť o. i. vyplýva z výsluchu [REDAKOVANÉ] na ústnom pojednávaní konanom dňa 25.10.2011. Ďalej svedčí*

o tom aj tá skutočnosť, že žalobca dodal sťažovateľovi aspoň jedno klimatizačné zariadenie také, aké si sťažovateľ u žalobcu objednal – klimatizačné zariadenie značky TOSHIBA RAS 10 UA – triedy energetickej hospodárnosti „A“.»). Podľa sťažovateľa konajúce súdy nijako neodôvodnili svoj záver, že sťažovateľ nepreukázal, že plnenie malo také vady, ktoré by mali byť podstatným porušením zmluvy.

Podľa názoru sťažovateľa sa konajúce súdy nevysporiadali ani s jeho námietkou, že zo strany žalobcu bol sťažovateľ uvedený do omylu tým, že žalobca mal od začiatku tvrdiť, že klimatizačné zariadenia sa nedelia a nepredávajú podľa triedy energetickej hospodárnosti. Sťažovateľ uvádza, že mal záujem len na plnení spočívajúcom v dodaní a montáži klimatických jednotiek – triedy energetickej hospodárnosti „A“, a preto sa v danom prípade ide o podstatný omyl týkajúci sa podstatnej vlastnosti veci – predmetu zmluvy.

Podľa sťažovateľa konajúce súdy riadne neodôvodnili ani tú jeho námietku, že *„právny úkon – zmluva zo 06.07.2006, ktorú žalobca so sťažovateľom uzatvorili, je relatívne neplatná podľa § 49a ObčZ v spojení s ust. § 40a ObčZ, ktorej neplatnosti sa v konaní sťažovateľ dovolal – minimálne už v odpore z 13.12.2007.“*

Za najpodstatnejšiu námietku, na ktorú krajský súd nereagoval, považuje sťažovateľ tú, že žalobca postupoval v rozpore s § 4 ods. 4 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 231/2003 Z. z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti označovania klimatizačných jednotiek pre domácnosť energetickým štítkom, podľa ktorého mal žalobca informovať sťažovateľa o energetickej triede klimatizačnej jednotky ešte pred uzavretím zmluvy. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že *„konajúce súdy v tomto konaní tak arbitrárne popreli význam a účel nariadenia vlády SR č. 231/2003 Z. z. v spojení so smernicou rady (92/75/EHS) z 22. septembra 1992, ktoré boli prijaté práve preto, aby predávajúci nezavádzali a teda neklamali kupujúcich o energetických náročnostiach tých ktorých spotrebičov.“*

... Z vyššie uvedených dôvodov má sťažovateľ za to, že v tomto konaní súdy interpretovali a aplikovali právne normy tak, že sú zjavne protirečivé, popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.“

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd jeho sťažnosti vyhovel, konštatoval porušenie označených práv (bod 1) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

11. Ústavný súd v tomto konaní preto pristúpil k skúmaniu, či právny názor vyslovený v napadnutom rozsudku krajského súdu a napadnutom uznesení najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný.

12. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol:

«Z hľadiska zisteného skutkového stavu sú relevantné obsahy dôkazov, ktoré boli realizované pred súdom prvého stupňa podľa procesnej iniciatívy účastníkov konania. Aj odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa v tom, že účastníci uzavreli zmluvu, podľa ktorej žalobca žalovanému dodal klimatizačné jednotky typu a značky tak, ako je to uvedené napokon i v zápisnici o odovzdaní a prevzatí plnenia v listinách z 20.7.2006 a 21.7.2006 (č. l. 10 až 14 spisu). Z dokazovania nevyplýva obsah takej dohody, podľa ktorej by žalobca bol povinný žalovanému dodať klimatizačné jednotky zaradené do energetickej triedy náročnosti A, ale išlo o dohodu na dodávku konkrétnych klimatizačných jednotiek 3 ks zn. ARTEL a 1 klimatizačnej jednotky zn. TOSHIBA.

Pre určenie akosti dodaných klimatizačných jednotiek je určujúcou samotná zmluva. Žalovaný pred súdom prvého stupňa realizovanými dôkazmi nepreukázal, že so žalobcom uzavrel zmluvu na dodávku klimatizačných jednotiek s energeticky najnižšou náročnosťou. Ani ním zdôrazňovaný dôkaz výsluchom svedka [REDAKOVANÉ], podľa ktorého sa konateľ žalovaného pýtal, či sa klimatizačné jednotky delia podľa energetickej náročnosti nie je ešte dôkazom, že si objednal u žalobcu klimatizačné jednotky s najlepšou energetickou náročnosťou a čo je osobitné treba zdôrazniť nebolo preukázané, že by konsenzom strán bolo určené, že práve dodávka takýchto klimatizačných jednotiek s energetickou náročnosťou v triede A bola záväzkom žalobcu.

Obsah dôkazov svedčí o tom, že tie klimatizačné jednotky, ktoré sú obsahom listinného dôkazu o prevzatí týchto jednotiek, boli žalovaným objednané a žalobcom aj dodané. Žalobca tieto aj žalovanému dodal a z pohľadu uplatňovania nárokov z väd aj pri aplikácii ust. § 560 ods. 1 až 4 Obch. zák. i ust. § 420 až 422 Obch. zák. je tak určujúcim obsah uzavretej zmluvy.

Za takéhoto stavu aj odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa v tom, že ak z uzavretej dohody nevyplýval záväzok žalobcu na dodanie všetkých štyroch klimatizačných jednotiek v energetickej náročnosti v triede A, žalobca nedodal žalovanému iný tovar než určila zmluva, potom neprichádzalo do úvahy ani to, že by boli za dôvodné vyhodnotené kroky žalovaného, označené ako reklamácia väd tovaru a následne ani úkon, ktorým žalovaný oznamoval žalobcovi, že pre vadné plnenie a nerealizovanie požiadavky na výmenu od zmluvy odstupuje.

Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že žalovaný nepreukázal, že plnenie malo také vady, ktoré by mali byť podstatným porušením zmluvy. Žalovanému nebol dodaný iný tovar než určila zmluva. Tovar čo do kvality zodpovedal účelu, na ktorý sa tento tovar spravidla používa a čo je osobitne treba zdôrazniť, práve tento tovar podľa ponuky, ktorú realizoval žalobca pre žalovaného si žalovaný aj výslovne vybral.

Z podaní žalovaného, ani z jeho vyjadrení pred súdom prvého stupňa, nevyplýva to, že by účel, ktorý zamýšľal žalovaný naplniť dodávkou klimatizačných zariadení nebol v jeho podnikateľskej prevádzke naplnený.

Aj odvolací súd v tejto súvislosti musí zdôrazniť, že žalovaný vo svojej obrane volí niekoľko alternatív, pričom sa zdá, že si neujasnil, s ktorou alternatívou ako relevantnou chce v konaní vystupovať. Je podstatný rozdiel medzi nárokmi zo zodpovednosti za vady diela a z relatívne neplatnej zmluvy. Aplikácia takýchto právnych kvalifikácií vychádza z rôzneho skutkového základu. Z pohľadu zodpovednosti za vady diela už vyššie je konštatovaný záver o tom, že vychádzajúc z obsahu uzavretej zmluvy (podľa skutkového stavu zisteného podľa § 153 ods. 1 O.s.p.) neboli preukázané v konaní také skutočnosti, ktoré by zodpovednosť dodávateľa za vadné plnenie dodávky naplňali. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na správne skutkové i právne závery súdu prvého stupňa zdôrazňujúce aplikáciu už vyššie označených ustanovení § 560 a § 420 ods. 1, či § 422 ods. 1 Obch. zák..

Žalovaný zrejme i pod ťarchou dôkaznej núdze (na vyvrátení obsahu uzavretej zmluvy) okrem tvrdení o zodpovednosti žalobcu za vady diela sa snaží produkovať skutočnosti, ktoré by podľa jeho názoru mali zakladať dôvod relatívnej neplatnosti zmluvy a v tej súvislosti aj nároky súvisiace so synalagmatickým záväzkom strán súvisiacim s vrátením klimatizačných jednotiek ARTEL oproti vráteniu zaplatených záloh kúpnej ceny. Odvolací súd preto vyzval (tak je už uvedené vyššie), účastníkov na vyjadrenie k nožnej

aplikácii ustanovení § 40a, § 49a a § 267 ods. 1 Obch. zák.. Aj podľa reakcií účastníkov na túto výzvu sa žiada uviesť nasledovné:

Podľa § 267 ods. 1 Obch. zák., ak je neplatnosť právneho úkonu ustanovená na ochranu niektorého účastníka, môže sa tejto neplatnosti dovolávať iba tento účastník. To neplatí pre zmluvy uzatvorené podľa druhej časti tohto zákona.

Aj pri výklade tohto ustanovenia sa vychádza z toho, že neplatnosť právnych úkonov upravuje všeobecne Občiansky zákonník, ktorý rozlišuje neplatnosť absolútnu a neplatnosť relatívnu. Na rozdiel od absolútnej neplatnosti, ktorá pôsobí voči každému, relatívna neplatnosť právneho úkonu je taká neplatnosť, ktorej sa môže dovolávať len ten, kto je takým úkonom dotknutý (oprávnená osoba). Právna úprava relatívnej neplatnosti právneho úkonu je v Občianskom zákonníku konštruovaná na princípe vyvrátiteľnej domnienky (prezumpcie) platnosti právneho úkonu. To znamená, že právny úkon postihnutý dôvodom relatívnej neplatnosti sa považuje za platný pokiaľ ten, kto je takýmto dotknutý sa tejto neplatnosti nedovolá. V zmysle aplikácie ust. § 40a a § 49a Obč. zák. môže byť aj pri aplikácii § 267 ods. Obch. zák. dôvodom relatívnej neplatnosti právneho úkonu aj omyl. Podľa § 49a Obč. zák. právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcim zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je rovnako neplatný, ak omyl bol touto osobou vyvolaný úmyselne. Omyl v pohnútke právny úkon neplatným nerobí. Omyl je pri právnom úkone rozhodujúci a robí právny úkon neplatným, ak sa týka jeho právneho dôvodu, jeho predmetu, a to buď totožnosti predmetu alebo podstatnej vlastnosti predmetu, osoby, prípadne inej skutočnosti, ktorá bola pre uskutočnenie právneho úkonu podľa prejavenej vôle subjektu právne rozhodujúca. Neplatnosť právneho úkonu je obmedzená s prihliadnutím na právnu istotu obchodnoprávneho styku len na rozhodujúci alebo podstatný omyl. Súdna prax však vychádza z toho, že úspech určitej osoby dovolať sa v konkrétnom prípade neplatnosti právneho úkonu pre omyl ako rozhodujúci pre jeho realizáciu nutne predpokladá, že táto osoba predtým využila možnosť overiť si sama skutočnosti rozhodné pre urobenie právneho úkonu, resp. inak povedané, že využije možnosť sa omylu tohto druhu vyhnúť, či vyvarovať. Ak nemohla osoba pri vyvinutí obvyklej pozornosti, či starostlivosti, ktorú možno od nej požadovať poznať skutočný stav veci, išlo by tzv. ospravedlňiteľný omyl. Vo veci nebolo

z dôkazov realizovaných pred súdom prvého stupňa možné vyvodiť závery, ktoré by svedčili o tom, že pri uzatváraní zmluvy bol žalovaný úmyselne uvedený do omylu v súvislosti s realizáciou dodávky klimatizačných zariadení. Zaradovanie klimatizačných jednotiek do jednotlivých klasifikačných tried vyplývalo priamo zo všeobecne záväznej právnej normy (nar. vl. č. 231/2003 Z.z., na ktorú poukazuje žalovaný, či Smernica EHS 92/75/EHS z 22.9.1992). Zaradovanie klimatizačných jednotiek do jednotlivých klasifikačných tried vyplývalo teda zo všeobecne záväzného právneho predpisu. Žalovaný ako podnikateľský subjekt si údaje o zaradovaní klimatizačných jednotiek mohol pri náležitej opatrnosti aj sám zistiť. Skutočnosti, ktoré on hodnotí za omyl rozhodujúci pre uzatvorenie predmetnej zmluvy (s obsahom ako je konštatované vyššie), nemôžu byť vyhodnotené ako právne relevantný omyl konajúcej osoby objednávajúcej si klimatizačné jednotky do podnikateľskej prevádzky. V osobe žalovaného nešlo pritom o subjekt, ktorý by spĺňal podmienky spotrebiteľa a jeho ochrany, na ktorú sa aplikujú príslušné ustanovenia Obč. zák., či Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Nemožno opomenúť i to, že žalovaný realizoval úkon, ktorým titulom nárokov zo zodpovednosti za vady oznamoval odstúpenie od zmluvy. V podaniach doručených odvolaciemu súdu sa usiluje o to, aby tento úkon bol podľa jeho obsahu posúdený ako úkon uplatňujúci relatívnu neplatnosť zmluvy. Vychádzajúc z výkladových pravidiel prejavov vôle v obdobných záväzkových vzťahoch (§ 267 ods. 1, 2, 3 Obch. zák.) a posudzujúc obsah písomného úkonu žalovaného z 26.11.2007 (č. l. 43 spisu) odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že výrazy v ňom použité nesvedčia argumentácii o tom, že by žalovaný chcel dosiahnuť, či dovolať sa neplatnosti zmluvy pre „omyl“, ale na základe tvrdeného nároku zo zodpovednosti za vady diela chcel dosiahnuť stav, keď by sa mali klimatizačné jednotky vrátiť žalobcovi oproti ním zaplatenej zálohe na cenu. Takýto obsah je právnym úkonom o odstúpení od zmluvy, ktorý však v konaní bol posúdený ako nedôvodný.

Za takéhoto skutkového stavu neboli splnené podmienky pre to, aby žalovaný bol oprávnený odstúpiť od zmluvy titulom nárokov zo zodpovednosti za vady plnenia realizovaného žalobcom a ani neboli splnené podmienky relatívnej neplatnosti uzavretej zmluvy pre žalovaným tvrdený omyl. Preto správne súdom prvého stupňa bol privedený záver o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi zostatok dohodnutej ceny dodávky - diela.»

13. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu s ohľadom na sťažovateľom v sťažnosti uvedené dôvody konštatuje, že napadnutému rozsudku krajského súdu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Krajský súd napadnutý rozsudok náležite odôvodnil, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil svoj záver o vecnej správnosti rozhodnutia okresného súdu.

Sťažnosti sťažovateľa chýbala v tomto smere relevantná ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a vyjadrenie nesúhlasu s posúdením veci okresným súdom a v nadväznosti na to aj krajským súdom, ktoré vyslovili záver, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že plnenie žalobcu zodpovedalo zmluvným dojednaniám, a preto sťažovateľ nemal právo odstúpiť od zmluvy, a rovnako neboli naplnené podmienky relatívnej neplatnosti zmluvy.

14. Ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti

ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

15. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý sa dožaduje iného, pre neho priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Bez bližšieho odôvodnenia namieta sťažovateľ porušenie označených práv aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol sťažovateľom podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu.

19. Ústavný súd z rovnakého hľadiska preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

20. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci

samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní.

21. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

22. Právny názor najvyššieho súdu o procesnej neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení zdôvodnený dostatočným spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako procesne neprípustné, pričom sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými jeho dovolacími námietkami.

23. Keďže najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa.

24. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ním podaného dovolania nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Nad rámec ústavný súd dodáva, že jeho pozornosti neušla ani vada splnomocnenia udeleného právnomu zástupcovi sťažovateľa na zastupovanie pred ústavným

súdom, v ktorom nie je uvedené, akého konania pred všeobecným súdom sa splnomocnenie týka.

27. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017